

A zecea cale

Sorina

A zecea cale

La început călătoream
printre stele-ndepărtate,
așteptând spre libertate
clipele și te zăream.

Călătore-am fost în pântec,
nouă luni și nouă zile,
semănând cu mici reprimile,
transformate de descântec.

După primul plâns, ca prunc,
am simțit un aer rece.
Nu știam ce se petrece
și-n ce lume mă arunc.

Primii pași făcuți cu teamă,
erau călători și ei,
parcă-aveam sub tălpi polei,
fiecare pas, o vamă.

Mai târziu călătoream,
printre florile din curte,
drumuri lungi îmi păreau scurte,
peste ani ușor săream.

Zeci de ani, zburau deodată
peste drumurile mele,
ploi cădeau, încet să spele,
urma-n colb de pas lăsată.

Poate fi a zecea cale
printre anii trecători,
pașii mei, cei călători,
vor trimite cărți poștale.